

Borús, sötét köd homálya ereszkedett a szmogtól fuldokló városra. A lámpák fénye csak néha pislákol fel, mintha ezer és ezer démon tartaná őket fogva. Karácsony volt. Seholy egy hóember, a fehérség legőszibb és egyben legsötétebb ellentéte uralta az utcákat. Ennek ellenére a szeretet ott honolt a házakban, hol kisebb, hol nagyobb jelenléttel. A hajléktalan szállón is akadt egy kis szeretet, főleg egy valakiben, aki jelen esetben a főszereplő. Jack mindössze kilenc éves volt, de már megszökött az árvaházból. Az utcákat járta szeretetet és családot keresve, ám a csípős mínuszok közbe szóltak, vézna teste nem bírta tovább, így döntött a hajléktalan szálló mellett éjszakára. Szerencsére volt egy szabad ágy, na meg egy tál forró leves a számára. Értéktárgyak híján nem volt miért félnie az éjszakát illetően. Arra gondolt, hogy még hány karácsony fog eltelni úgy, hogy egyedül van, szeretet, gondoskodás és család nélkül. Irigyelte a vele egykorú fiatalokat azért, mert boldogok voltak. Volt családjuk. Jack mindig is megvetette a karácsonyt. Úgy vélte, hogy ez egy felesleges felhajtás, egy ünnep amelyet az emberek arra használnak, hogy egész évben elkövetett gyalogságait egy-egy ajándék mögé leplezzék ezzel lefizetve immár önvádaskodásoktól mentes lelkiismeretüket. Fogalma sem volt arról, hogy mennyire szép, szeretetteljes és békés tud lenni a karácsony. Éjjeli gondolatainak az ólom lábakon suhanó fáradtság vetett véget. Másnap kora reggel útnak indult. New York gyönyörű volt, mint mindig, de az ünnepekkor még szebb. A kivilágított város egyike volt Jack legszebb élményeinek. A Central

Parkot vette irányba, csodás helynek tartotta, ahol szerencsével járhat. Egy padon üldögélt, amikor egy nyilvánvalóan gazdátlan eb odament hozzá.

Jack a kikukázott szendvicsének maradékát adta a kutyának, akit Mancsnak nevezett el. Nem érdekelte, hogy egy-két járókelő bolondnak nézte azért, mert hangosan beszélgetett Mancssal. Úgy érezte, hogy a kutyában meglegelt a családját. A kutya ugyanúgy árva volt, mint ő és ugyanúgy boldogtalan.

Együtt játszottak és az önfeledt móka alatt láthatatlan, de örök kötelék szövődött kettőjük között. Több mint barátság, Mancs sokkal több volt, mint egy hűséges társ. Nem sokkal kilenc után járhatott az idő, amikor egy fiatal pár szólította és kérdezte meg tőle, hogy miért van egyedül. A fiú elmesélte történetét, hogy az anyja elhagyta, az apját pedig soha sem ismerte, így került árvaházba ahol mindig rosszul érezte magát. Stefani és Joe, így hívták a két züllöttet. Félre vonultak egy perc elejéig, amíg megvitatták, hogy ez a kisfiú senkinek sem fog hiányozni és feltűnni ha meghal, ezért elhitették vele, hogy mennyire sajnálják és felajánlották neki, hogy hazaviszik és náluk töltheti, az ünnepeket majd aztán kérelmezik a fiú örökbefogadását. A két örült színészi alakítása díjat érdemelt volna, nem csoda, hogy a gyámoltalan fiú kis habozás után belement. Egyetlen kikötésük az volt, hogy a kutya nem jöhet.

Jack szíve véres darabokban hullott a central-park nyirkos fűvére. Amikor elbúcsúzott Mancstól, könnyes szemeiben egy világ fájdalmát pillantotta meg az eb. A naiv Jacknek fogalma sem volt arról, hogy kikkel van dolga. Amíg azon gondolkodott, hogy végre rátalált a szerencse, és hogy ettől a naptól megváltozik az élete, addig a két heroin-függő alak, aljasan kelepcebe csalta az ártatlan gyermeket. Jacknek már akkor nem stimmelt a helyzet, amikor meglátta, hogy egy pincébe viszik le. Ott pedig kikötözték, a szájára ragasztó szalagot tettek, nehogy a fenti lakók meghalják keserves kiáltásait, majd különböző tudatmódosító szerekkel intravénásan belőtték. Rajta tesztelték az új „anyagot”. Fejletlen, alutáplált, csont sovány teste, lelkének minden erejével küzdött a borzalmas hallucinációk ellen, mindaddig amíg Stefanie és Joe el nem kezdték borotvaéles szikékkel vagdosni haldokló testét, hogy a vérmintáját megvizsgálhassák. Persze mindeközben a sok millió new york-i mit sem sejtve ünnepelte a karácsonyt. Mancsnak nem volt szimpatikus a két idegen, ezért követte őket a pincéhez. Megvárta, amíg a két pchiopata kijön és beosont a résnyire nyitva hagyott rácsos ajtón. Amikor a fiú meglátta Mancsot, tudta, hogy ő lesz az, aki visszahúzhatja a halál véres küszöbéről. A kutya hangosan ugatni kezdett és addig nem hagyta abba, amíg a fenti lakók le nem jöttek a pincébe.

A rémült emberek azonnal értesítették a rendőrséget. Jack félholtan esett össze a szemük láttára. Ezután Stefanie és Joe is megérkeztek, akiket a rendőrök azonnal letartóztattak. A fiút mentők elvitték, a rendőrök pedig Mancsot szállították be az örsre, mivel az egyik nyomozó meglátta a nyakörvén a gazdája címét és telefonszámát.

Amikor Mancs gazdája, Tyler megtudta, hogy mi történt, azonnal a kutyájáért sietett, majd bement a kórházba. Az orvosok csak pár órát jósoltak az élet és halál kegyetlen határa között lebegő gyermeknek. Tyler rokona volt a főnővér, aki beengedte őt és az ebet az intenzív osztályra. Tyler úgy gondolta, hogy Mancs jó hatással lesz a fiú állapotára. Igaza lett. A fiú felébredt a kómából, bár állapota még mindig súlyos volt. A férfi heteken át mindennap meglátogatta a lábadozó Jackket. Amikor pedig arra került a sor, hogy Jacknek vissza kell mennie a Saint Germanotta árvaház gyűlölt falai közé, Tyler felajánlotta neki, hogy szívesen örökbe fogadja, ha a fiú is szeretné.

Jack ezt a pillanatot élete legboldogabbjaként könyvelte el. Még januárban odaköltözött Mancshoz és Tylerhez. Innentől kezdve nem volt több olyan karácsony amit egyedül kellett volna töltenie. Boldog volt, hogy élhetett, boldog volt a családjával.

